

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

25 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Gordilă Nicolae,

Judecători – Guzun Ion și Catan Liliana,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Corneliu Chisilița în numele inculpatului Taran Nichita, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Bălți din 21 octombrie 2014 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 08 aprilie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Taran Nichita Vladislav, născut la 14 aprilie 1985, originar și domiciliat în mun. Bălți, str. Mițchevici, 27 A.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 25.10.2012 – 21.10.2014
2. instanța de apel: 28.11.2014 – 08.04.2015
3. instanța de recurs: 12.08.2015 - 25.11.2015

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 21 octombrie 2014, Taran Nichita a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal și i-a fost numită o pedeapsă sub formă de 7 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere materială pe termen de un an.

S-a dispus încasarea de la Taran Nichita în beneficiul lui Daniliuc Evghenii - 30 mii lei, Blându Maria - 2500 lei, Iablonscaia Nina - 11 935 lei și Șevțov Stepan -2000 euro echivalentul în lei MD.

2. Potrivit sentinței, instanța de fond a constatat că, Taran Nichita la mijlocul lunii octombrie 2011, sub pretextul procurării produselor alimentare, prin înșelăciune și abuz de încredere, ilegal a dobândit de la Daniliuc Evgheni bani în sumă de 1850 euro echivalentul a 33 099 lei, cheltuindu-i pentru necesități personale, cauzându-i pagubă materială considerabilă.

Tot el, la mijlocul lunii ianuarie 2011, sub pretextul procurării produselor alimentare, prin înșelăciune și abuz de încredere, ilegal a dobândit de la Blându Maria bani în sumă de 1500 lei, cheltuindu-i pentru necesități personale, cauzându-i pagubă materială considerabilă.

Tot el, la data de 21.03.2012, intenționat, prin înșelăciune, urmărind scopul de profit, ilegal a dobândit de la Șevțov Stepan bani în sumă de 2000 euro echivalentul a 31 386 lei, prin realizarea ultimului automobilului de model "Wolswagen T4" anul

de producere 1995 cu n/î BL DA 534, despre care știa cu certitudine, că-i este gajat lui Luchianuc Ruslan conform contractului de împrumut din 24.06.2011, fiindu-i transmis prin ordonanța judecătorească din 19.10.2011 în scopul vânzării, cauzându-i lui Șevțov Stepan pagubă materială considerabilă.

Tot el, în una din zilele nestabilite de organul de urmărire penală a lunii aprilie 2012, cu scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul, că are nevoie de bani pentru a procura produse alimentare, ilegal a dobândit de la Iablonscaia Nina bani în sumă de 7000 lei și 500 euro echivalentul a 8 935 lei, iar în total bani în sumă de 15 935 lei, dintre care ulterior i-a restituit doar 4000 lei, neachitându-i restanța de 11 935 lei pe care i-a cheltuit pentru necesități personale.

Iar în total, în perioada octombrie 2011 - aprilie 2012 inculpatul Taran Nichita a dobândit ilicit de la părțile vătămate Daniliuc Evgheni, Blîndu Maria, Șevțov Stepan, Iablonscaia Nina, bani în sumă totală de 75 920 lei, respectivele acțiuni fiindu-i încadrate la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal cu calificativele „*escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*”.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către partea vătămată Daniliuc Evgheni și avocatul Dumitru Dulgher în numele inculpatului Taran Nichita.

3.1. În apelul său, avocatul D. Dulgher a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei hotărâri de achitare a inculpatului, cu respingerea acțiunilor civile.

În motivarea apelului său a invocat aprecierea eronată de către instanța de fond a probelor acumulate de către OUP, or în opinia sa în cauză n-au fost acumulate careva date obiective ce ar demonstra intenția dobândirii prin înșelăciune și abuz de încredere a bunurilor altor persoane, fiind susținută ideea unui litigiu cu caracter civil și nici de cum existenta unei infracțiuni de escrocherie. În susținerea acestei concluzii făcându-se referire la prevederile pct. 15 a Hotărârii Plenului CSJ, *Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor nr. 23 din 28.06.2004*, potrivit cărora primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul sustragerii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat. Drept urmare a celor invocate, apărarea a susținut, lipsa atât a laturii obiective, cât și a celei subiective a infracțiunii incriminate inculpatului Taran Nichita, făcând referire în acest aspect la prevederile art. 6 CEDO și cauza relevantă: *Ringvold vs. Norvegia* din 11.02.2003. De rînd cu aceasta se invocă, că acuzațiile aduse inculpatului, se bazează în exclusivitate pe declarațiile părților vătămate, nefiind confirmate prin alte probe veridice și concludente, instanța lăsînd fără o apreciere cuvenită depozițiile martorilor apărării Taran Alexandra, Taran Iana și Stanislav Vatamaniuc, fapt prin care se pretinde nerespectarea prevederilor art. 394 alin. (2) Cod de procedură penală. Nu în ultimul rînd apărarea a susținut nerespectarea de către instanță la soluționarea acțiunilor

civile a dispozițiilor art. 223 Cod de procedură penală, acestea fiind admise, deși pe caz nu sunt recunoscute părțile civilmente responsabile.

3.2. În apelul său, partea vătămată E. Daniliuc, a solicitat repunerea în termen a apelului, întrucât a luat cunoștință cu sentința instanței de fond abia la data de 25.01.2015, când a revenit în țară, fiind plecat peste hotarele RM, totodată, a solicitat casarea acesteia în latura stabilirii pedepsei penale, cu înăsprirea acesteia pe motivul nerecuperării prejudiciului material cauzat prin infracțiune.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 08 aprilie 2015, apelul părții vătămate E. Daniliuc ce se consideră depus în termen și al avocatului Dumitru Dulgher în numele inculpatului Taran Nichita, au fost respinse ca nefondate, menținută sentința fără modificări.

4.1. În motivarea deciziei sale instanța de apel a menționat că, referitor la cerința părții vătămate E. Daniliuc privind repunerea apelului în termenul de atac, Colegiul a menționat că, în corespundere cu art. 402 alin. (1) Cod de procedură penală, termenul de apel este de 15 zile din data pronunțării sentinței integrale, dacă legea nu dispune altfel. Potrivit art. 403 alin. (1) Cod de procedură penală, apelul declarat după expirarea termenului prevăzut de lege este considerat ca fiind făcut în termen dacă instanța de apel constată că întârzierea a fost determinată de motive întemeiate, iar apelul a fost declarat în cel mult 15 zile de la începerea executării pedepsei sau încasării despăgubirilor materiale. Totodată potrivit art. 404 alin. (1) Cod de procedură penală, participantul la proces care a lipsit atât la judecarea, cât și la pronunțarea sentinței și nu a fost informat despre adoptarea ei poate declara apel și peste termen, dar nu mai târziu de 15 zile de la data începerii executării pedepsei sau încasării despăgubirilor materiale. Cu respectarea normelor de procedură expuse mai sus, Colegiul a apreciat ca fiind depus în termenul de atac apelul formulat de E. Daniliuc la data de 27.01.2015, or fiind revenit de peste hotarele țării, fapt confirmat prin copia pașaportului străin anexat la cererea de apel, acesta a luat cunoștință cu sentința instanței de fond abia la data de 25.01.2015.

Cât privește sentința propriu zisă, instanța de apel a concluzionat asupra legalității ei în aspectul constatării faptelor penale comise de către inculpat, dovedite prin probele verbale și cele scrise administrate la faza urmăririi penale ce au servit obiect de cercetare judecătorească în cadrul ședințelor instanței de fond și a celei de apel, care și-au găsit reflectare în conținutul verdictului adoptat. Respectiv, în corespundere cu art. 101 Cod de procedură penală, la baza sentinței de condamnare au fost statuate doar probele la care părțile au avut acces în egală măsură, ele servind obiectul cercetării judecătorești. De aceea concluziile apărării referitor la lipsa bazei probante ce ar demonstra cu certitudine intenția inculpatului de a dobândi prin înșelăciune și abuz de încredere bunurile părților vătămate, contravin aspectelor de fapt a cauzei, fiind pur declarative ce nu se conciliază cu probele administrate pe caz.

Or, vinovăția inculpatului în escrocherie și-a găsit deplină confirmare prin declarațiile părților vătămate Evghenii Daniliuc, Blîndu Maria, Iablonscaia Iana, Șevțov Stepan, cu atât mai mult că M. Secret și N. Iablonscaia, au negat consemnarea a careva recipise la suma de 11 000 lei, falsificarea acestora fiind dovedită prin

rapoartele de expertiză, care expres a arătat, că semnătura din numele respectivelor persoane nu le aparține, fiind imitată prin falsificare.

Astfel, baza probantă în prezenta cauză ce a servit obiect de cercetare judecătorească în instanțele de judecată, au permis de a concluziona legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, adoptată în cazul lui Taran Nichita, acțiunile lui corect fiind încadrate la art. 190 alin. (4) Cod penal.

Raportînd aspectele de fapt a cauzei la normele de drept și în susținerea concluziei privind acționarea inculpatului în scop de escrocherie, Colegiul a reținut intervalul scurt de timp în care sau produs faptele, în raport cu sumele impunătoare de mijloace bănești dobîndite de el, fapt ce confirmă incapacitatea lui de plată și imposibilitatea restituirii lor, ceea ce denotă intenția cu care a acționat la momentul dobîndirii respectivelor sume, fiind conștient de faptul, că nu le va restitui. Mai mult ca atît, incapacitatea de plată a inculpatului la momentul dobîndirii banilor de la părțile vătămăte, se confirmă și prin imposibilitatea restituirii împrumutului către Luchianiu Ruslan, fiindu-i ridicat mijlocul de transport.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, instanța de apel a considerat că prima instanță a dat deplină eficacitate dispozițiilor art. art. 61 și 75 Cod penal, ce se referă la scopul pe care îl urmărește, privind restabilirea echității sociale și corijarea celui vinovat, întru prevenirea săvârșirii de către el a altor fapte penale. Totodată, instanța a ținut cont și de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale cum sunt gravitatea și caracterul prejudiciabil a faptei penale, atitudinea făptuitorului față de cele săvârșite și urmările survenite în aspectul nerecuperării daunei materiale cauzate prin infracțiune și lipsa unei căințe sincere. Nu în ultimul rînd, instanța a notificat și datele referitor la personalitatea inculpatului ce este la prima abatere de lege, caracteristica pozitivă de la locul de trai, prezența la întreținere a unui copil minor, astfel, că pedeapsa numită inculpatului de către instanța de fond, este legală, utilă și eficientă pentru executare, în vederea corectării lui.

5. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Corneliu Chisilița în numele inculpatului Taran Nichita, prin care solicită casarea hotărîrilor judecătorești, cu rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului său, recurentul invocă că, hotărîrile judecătorești adoptate în prezenta cauză sunt eronate, nefondate, lipsite de suport normativ și factual, ce rezultă din aprecierea subiectivă și incompletă a legislației în vigoare și ale probelor puse la baza emiterii lor, urmînd a fi casate în totalitate.

Recurentul consideră că intenția de escrocherie de care este învinuit inculpatul nu și-a găsit confirmare în materialele cauzei, iar pe parcursul cercetării judecătorești a fost demonstrată necorespunderea declarațiilor și descrierea consecutivității faptelor de către partea vătămăta S. Șvețov, iar în privința declarațiilor părții vătămăte E. Daniliuc, învinuirea pe acest episod se bazează doar pe declarațiile date de către acesta, a rudelor și prietenii săi, și nu coroborează cu alte probe prezente în materialele prezentei cauze.

Instanțele de judecată nu au luat în considerație faptul că inculpatul nu a negat obținerea unui împrumut de la părțile vătămate M. Blîndu și N. Iablonscaia, deși putea să o facă din motiv că lipsesc careva acte care ar demonstra existența datoriei, însă nu a făcut-o, de aceea intenția de escrocherie, cu atîta ardoare încercată de a fi demonstrată de organul învinuirii, nu și-a găsit confirmare, deoarece inculpatul avea intenția să întoarcă sumele însușite.

Recurentul menționează că, delimitarea escrocheriei de încălcarea normelor de drept civil se face luîndu-se în considerație două aspecte de maximă importanță:

- atitudinea faptuitorului față de faptul transmiterii lui a bunurilor și
- prezența disponibilității efective a fătuitorului de a-și executa angajamentele.

Aceste două aspecte sunt puse la baza circumstanțelor care trebuie cercetate în vederea constatării lipsei sau prezenței scopului de cupiditate.

6. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul, a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, care a solicitat respingerea acestuia, cu menținerea deciziilor contestate, deoarece sentința de condamnare a instanței de fond, menținută prin decizia instanței de apel, sunt legale și întemeiate, pronunțate ca urmare a cercetării obiective și multilaterale ale tuturor probelor prezentate de către părți.

Recurentul potrivit art. 430 Cod Procedură Penală, este obligat să-și motiveze cerințele înaintate, însă, din textul recursului depus se denotă faptul, că acesta nu cuprinde o careva motivare sau argumentare din punct de vedere al temeiurilor invocate.

6.1. Referință a depus și partea vătămată N. Iablonscaia care menționează că, avocatul inculpatului încearcă cu toată ardoarea să demonstreze că între inculpat și victime sunt raporturi civile, afirmînd în toate epizoadele cazului penal că inculpatul avea intenția să întoarcă sumele însușite, neindicînd însă că inculpatul a restituit careva sume de bani după intentarea cauzei penale, sumele fiind însușite din anul 2011. La nenumăratele cereri de a returna sumele împrumutate, inculpatul, răspundea vulgar sau se eschiva de a răspunde la telefon, ceea ce demonstrează intenția acestuia de a nu returna sumele de bani, iar cînd a fost depusă plîngere la procuratură, N. Taran fiind instruit de juriști a returnat o mică sumă de bani pentru a demonstra existența unor relații civile.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, or în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente de fapt și de drept.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres în art. 427 a normei menționate, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, fiind

în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnatului. Or, art. 427 alin.(1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit textului recursului, recurentul invocă ca temei de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin.(1) pct. 6), 8), 12) și 16) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului, pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazurile în care 6) *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*; 8) *nu au fost întrunite elementele infracțiunii*; 12) *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*; 16) *norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de justiție*.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, dar va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească devenită definitivă.

Însă, Colegiul penal constată că, recursul declarat nu cuprinde o careva motivare ori argumentare din punct de vedere al temeiurilor invocate.

Din conținutul recursului rezultă că avocatul Corneliu Chisilița invocă dezacordul cu aprecierea probelor și a vinovăției stabilite lui Taran Nichita în comiterea escrocheriei.

Analizând decizia recurată Colegiul penal, conchide că la cercetarea cauzei, instanța de apel a ținut cont în deplină măsură de prevederile articolelor 26, 27, 99-101 Cod procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate de părți, le-a verificat minuțios, le-a dat o apreciere justă, prin prisma pertinentei, concludentei, utilității și veridicității, iar în ansamblul, din punct de vedere al coroborării lor, întemeiat a dedus concluzia că, acțiunile inculpatului Taran Nichita, întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal.

Conform prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar, și este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit cerințelor aceluiași articol, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiuni de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărârea adoptată conține răspuns la toate motivele invocate.

În cazul dat, instanța de apel la examinarea apelurilor declarate a respectat cerințele art. 414-417 Cod de procedură penală, a verificat și a apreciat conținutul probelor și valoarea lor probatorie, cu expunerea analizei desfășurate și minuțioase a acestora în textul deciziei adoptate.

Analizând probele descrise în punctul 4.1 al prezentei decizii și expuse în decizia instanței de apel din 08 aprilie 2015, Colegiul penal conchide că instanța de apel corect a concluzionat că vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod Penal, este pe deplin dovedită.

Colegiul ține să remarce că, Curtea de Apel întemeiat a respins afirmația inculpatului și avocatului acestuia precum că în acțiunile lui N. Taran lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, iar între inculpat și părțile vătămate au existat relații civile.

În acest context instanța de recurs menționează că în acțiunile ce i se incriminează lui N. Taran, se regăsesc elementele laturii obiective a componenței de infracțiune prevăzute la art. 190 alin. (4) Cod penal și anume escrocheria, adică *dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune sau abuz de încredere în proporții mari*.

Astfel, latura obiectivă a escrocheriei se exprimă prin dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune sau abuz de încredere.

Abuzul de încredere are la bază relațiile interpersonale stabilite între făptuitor și victimă, care la rândul lor au în suport - relații de prietenie, de serviciu, de afaceri etc. (cum a fost în cazul lui E. Daniliuc, M. Blîndu, N. Iablonscaia) care, cunoscând o anumită evoluție și avînd amprenta încrederii, sunt exploatate cu rea-credință de potențialul escroc la realizarea rezoluției infracționale.

Prin *înșelăciune* în sensul art. 190 Cod penal se înțelege – dezinformarea conștientă a victimei, care constă în prezentarea vădit valsă a realității, cum de altfel a fost în cazul lui S. Șvețov și anume inculpatul știind despre existența unei hotărâri definitive privind transmiterea lui Luchianiuc Ruslan a automobilului inculpatului în scopul acoperirii împrumutului primit ca rezultat al contractului încheiat notarial, cu intentarea procedurii de executare în acest scop, inclusiv și punerea sub sechestru a bunului gajat, ținându-se cont de faptul, că ulterior gajării lui, inculpatul l-a înstrăinat către Stepan Șevțov în scopul dobândirii prin escrocherie de la acesta a mijloacelor bănești în sumă de 2000 euro, deși cunoștea cu certitudine despre gajarea lui, fapt despre care a tăinuit la întocmirea notarială a procurii asupra bunului dat.

Referitor la acțiunile întreprinse de N. Taran pe episodul cu partea vătămată Evghenii Daniliuc, Colegiul penal la fel consideră că în acțiunile acesteia persistă elementele infracțiunii incriminate, or din declarațiile părții vătămate rezultă că la rugămintea inculpatului, a împrumutat de la cunoscutul său Cernov Evgheni bani în sumă de 1850 euro, transmițându-i lui Nichita Taran ce i-a comunicat că intenționează să procure o foaie turistică în Egipt, pe care o va realiza cu un preț mai mare, însușind diferența, iar lui restituindu-i suma împrumutului. Din motiv că erau în relații de prietenie, nu i-a cerut recipisă fiind încrezut în faptul că nu-l minte.

Ulterior, N. Taran a refuzat restituirea banilor sub un pretext inventat, fiind impus de situația să-i restituie lui E. Cernov datoria din banii proprii.

Cît privește epizodul cu Blîndu Maria, Colegiul constată că partea vătămată a confirmat că a luat de la inculpat de mai multe ori produse alimentare pentru realizare la piața centrală, de fiecare dată achitîndu-se cu el, pînă cînd în luna ianuarie 2011 i-a dat în împrumut bani în sumă de 2500 lei, pe care urma să-i restituie timp de o săptămînă prin marfa prin care urma s-o pună în realizare, însă pînă la moment nu i-a restituit suma dobîndită.

La fel și partea vătămată N. Iablonscaia a confirmat transmiterea inculpatului în două rate respectiv a sumei de 500 euro și 7000 lei, avînd încredere în el dat faptului, că o cunoștea pe mamă-sa, acesta asigurînd-o că-i va întoarce toată suma peste 2-3 luni, însă doar după începerea urmăririi penale pe caz, sora lui i-a transmis 4000 lei.

Așadar, Colegiul conchide că în cazurile descrise mai sus N. Taran exploatănd rapoartele de încredere care s-au stabilit între el și victime, abuzînd de încrederea acestora a dobîndit ilicit mijloacele bănești ale părților vătămate.

Colegiul penal apreciază critic argumentele avocatului precum că fapta inculpatului pe aceste epizoade nu constituie elementele infracțiunii incriminate, pe motiv că relațiile dintre inculpată și părțile vătămate poartă caracter civil și nu penal.

Analizînd natura raporturilor juridice între inculpat și părțile vătămate menționate, este evident că acestea poartă un caracter penal.

Astfel, rapotînd aspectele de fapt a cauzei la normele de drept și în susținerea concluziei privind acțiunea inculpatului în scop de escrocherie, Colegiul reține intervalul scurt de timp în care sau produs faptele, în raport cu sumele impunătoare de mijloace bănești dobîndite de el, fapt ce confirmă incapacitatea lui de plată și imposibilitatea restituirii lor, ceea ce denotă intenția cu care a acționat la momentul dobîndirii respectivelor sume, fiind conștient de faptul că nu le va restitui. Mai mult ca atît, incapacitatea de plată a inculpatului la momentul dobîndirii banilor de la părțile vătămate, se confirmă și prin imposibilitatea restituirii împrumutului către Luchianciuc Ruslan, fiindu-i ridicat mijlocul de transport.

Generalizînd cele menționate mai sus Colegiul conchide că temeiurile de drept prevăzute la 6), 8), 12) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, invocate de recurent în textul recursului nu sunt prezente în speță, or instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, nefiind admisă careva eroare gravă de fapt, care ar fi afectat soluția instanței, iar în acțiunile inculpatei se regăsesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, totodată, faptele acesteia corect au fost încadrate în baza art. 190 alin. (4) Cod penal.

Cu referire la temeiul invocat de către avocatul C. Chisilița în baza pct. 16) alin. (1) a art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal reține următoarele.

Pct. 16) alin. (1) a art. 427 Cod de procedură penală, poate fi invocat atunci cînd norma de drept aplicată în hotărîrea atacată contravine unei hotărîri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție în cauze similare. Acest temei este îndreptat spre unificarea practicii judiciare.

Or, se menționează că la invocarea temeiului respectiv de drept, sarcina probațiunii îi revine recurentului, care prin exemple elocvente cu referire la cauze concrete, trebuie să demonstreze faptul că instanța de recurs în cauze anterioare a adoptat soluții contradictorii cu cele reținute în speța în cauză.

Mai mult, se mai reține și faptul că, în spețe care pun problema divergenței de jurisprudență, rolul Curții nu este acela de a constata din oficiu asupra căror cauze s-a aplicat diferit normele de drept, ci acestea trebuie să fie indicate expres în textul recursului, pentru a fi supuse verificării. Analizând recursul declarat Colegiul penal relevă că în conținutul acestuia, nu sunt invocate cauze concrete, care ar demonstra faptul că instanța de recurs în cauze anterioare a adoptat soluții contradictorii cu cele reținute în speța în cauză.

Prin urmare, Colegiul conchide că motivarea recursului avocatului prin prisma pct. 16) alin. (1) a art. 427 Cod de procedură penală se consideră necorespunzătoare potrivit cerințelor avute în vedere de legislator la stabilirea acestui temei de recurs.

Generalizând cele menționate mai sus, Colegiul penal constată că acțiunilor lui Taran Nichita i s-au dat o apreciere și încadrare juridică corectă, iar măsura de pedeapsă acesteia a fost stabilită cu respectarea prevederilor art. 61, 75 Cod penal, ținându-se seama de gradul prejudiciabil al faptelor comise, de persoana celui vinovat și de toate circumstanțele cauzei, care agravează ori atenuază răspunderea, fiindu-i numită o pedeapsă în limitele sancțiunii normei penale în baza căreia a fost declarată vinovată, astfel temeiuri de a interveni în hotărârea judecătorească în această parte la fel nu s-au stabilit.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că, argumentele invocate de recurent nu au suport probatoriu și contravin probelor administrate.

Prezența circumstanțelor nominalizate permit instanței de recurs să concluzioneze asupra inadmisibilității recursului declarat pe motiv că acesta este vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Corneliu Chisilița în numele inculpatului Taran Nichita, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 08 aprilie 2015, în cauza penală în privința lui Taran Nichita Vladislav, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Publicată integral la data de **16 decembrie 2015.**

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecătorii

Ion Guzun

Liliana Catan